

SLADKÝ ŽIVOT



Kim Lawrenceová
Jezdec
v bílém

KIM LAWRENCEOVÁ

JEZDEC V BÍLÉM

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

jak nám ten čas letí! Nedávno jsme přivítali nový rok, a najednou tu máme březem, měsíc, kdy se už můžeme těšit na první jarní hřejivé sluneční paprsky.

A co mám pro vás tentokrát? Opět na vás čeká šest příběhů, tři tajemní šejkové, tři bohatí magnáti, šest dívek, které se zamilují, ale jejich láska není opětována...

V edici Sladký život se můžete těšit na závěrečný díl minisérie od Michelle Smartové Španělovo vykoupení a na první díl minisérie Král pouště s názvem Beduínská královna. V edici Sladký život Duo jsou Regan se svým únoscem Ztracení v poušti, stejně jako Abby, již unesou, ale zachrání ji Jezdec v bílém. O Dianě se říká, že je Ledová kráska, ale je její srdce skutečně tak chladné? A Skye? Ta – ač nerada – přistoupí na Manželovu hru, ve které své srdce prohraje.

A co nakonec? „Život měříme příliš jednostranně – podle jeho délky, a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit než na to, jak ho opravdu naplnit. Mnoho lidí se bojí smrti, ale nedělají si nic z toho, že sami a mnoho jiných žijí jen položivotem, bez obsahu, bez lásky, bez radosti.“ (Tomáš Garrique Masaryk).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Kim Lawrenceová

JEZDEC V BÍLÉM



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Cinderella for the Desert King

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Kim Lawrence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4878-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4879-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4880-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Abby se sotva držela na nohou. Během několikahodinového fotografování pro jednu reklamní kampaň musela v nesnesitelném horku a na deseticentimetrových jehlových podpatcích několikrát zdolat písečnou dunu a ještě ke všemu ji cosi, zřejmě nějaký hmyz, kouslo do ruky. Zarudlá ranka byla sice dokonale kryta silnou vrstvou mejkapu, ale svědila a páčila jako čert.

Abby toho snad nebylo málo, právě se ukázalo, že terénní vůz, jímž se měli dopravit zpět, stávkuje. Původně měla odjet hned tím prvním, v němž z Aarify do pouště přijela, ale stylistka ji při nasedání předběhla, jen aby mohla cestovat ve stejném autě jako fotografův asistent, do nějž byla celá blázen.

Abby jen pokrčila rameny a neřekla ani slovo, čehož teď velmi litovala. Se zařatými zuby a zavřenýma očima seděla uvnitř vozu, zvenčí k ní zaznívaly hlasy dvou navzájem se překřikujících a vzájemně se osočujících mužů a snažila se překérní situaci nevnímat a zachovat stejný klid jako Rob, který nelenil, chopil se příležitosti si schrupnout a na sedadle vedle ní spokojeně oddychoval.

Klid se jí dařilo jakžtakž zachovat pouze do chvíle, kdy Rob, tedy právě ten, kdo ji donutil vystoupat nejmíň desetkrát na tu prokletou písečnou dunu, než byl s výsledkem konečně spokojen, začal chrápat.

A to tak, že velmi hlasitě!

Abby si povzdechla a z kabelky, tedy rozměrově spíše kabely, bez níž nedala ani ránu, vylovila láhev s vodou. Přestože její slibně se rozvíjející kariéra modelky vyžadovala, aby se neustále přemisťovala z místa na místo a z jednoho konce světa na druhý, zatím se nenaučila cestovat jen tak nalahko.

Odšroubovala uzávěr, ale v okamžiku, kdy nesla láhev ke rtům, se zarazila. Těsně před tím, než tvrdě usnul, stačil Rob vyjádřit svoje skálopevné přesvědčení, že do půl hodiny je někdo z nesnází vysvobodí, ale co když se mýlil?

Co když tu zůstanou třet bez pomoci třeba i několik hodin?

Měla by s vodou šetřit.

Prarodiče, kteří ji vychovali, jí vždycky kladli na srdce, že opatrnosti nikdy nezbývá. Jednou jedinkrát na tuhle zásadu zapomněli a tvrdě za to zaplatili. Jistý prohnáný finanční poradce je připravil o celoživotní úspory...

Vybavila si fešáka Gregoryho s dětsky upřímnými očima a klukovským úsměvem na rtech, ušklíbla se, láhev zase zavřela, aniž se napila, a vrátila ji na původní místo.

Znovu ji zaplavil pocit viny za to, že ve vážných problémech se její prarodiče ocitli i kvůli ní.

Kdyby se nenechala zmást jeho pomněnkově modrýma očima a rošťáckým úsměvem, kdyby se tenkrát do něj bláznivě nezamilovala a kdyby se nerozhodla muže svých snů prarodičům představit, mohli si teď pohodlně užívat penze, na niž se tolik nadřeli a tolik těšili.

Kdyby...

Místo toho se ocitli na mizině.

Sevřel se jí žaludek a slzy se jí draly do očí, ale už dávno věděla, že slzami nic nespraví.

Je třeba jednat!

Spočítala si, že pokud přijme všechny nabídky na focení – kromě těch „nahých“, jichž rovněž nebylo málo – mohla by za rok a půl vydělat tolik, aby prarodičům znovu koupila bungalov, o nějž její zásluhou a zásluhou jejího vykutáleného „přítele“ přišli. Představila jim ho, okouzлил je stejně jako ji a všichni tři mu bezmezně důvěřovali. Až do chvíle, kdy zmizel s celoživotními úsporami dědečka a babičky a s Abby se rozloučil stručnou textovou zprávou „Nejsi úplně můj typ“, pro jistotu doplněnou snímkem, na němž se objímá s nějakým mužem.

Teprve tehdy pochopila Gregoryho nebývalou vstřícnost, nezměrnou trpělivost a neustálé ujišťování, že ji rozhodně nebude do sexu nutit a rád si na ni počká...

Aby nepříjemné myšlenky co nejrychleji zaplašila a zároveň se trochu osvěžila, vyndala z vnitřní kapsy objemné kabely vlhčený ubrousek, začala si jím otírat tvář i krk a zbavovala se tak nejen zbytků mejkapu, ale i prachu, ulpělého na zpoceně pokožce.

Zasnila se při představě ledové sprchy a ledově vychlazené plechovky piva...

„Už jsem na to asi přišel, Jeze,“ vytrhl ji hlas jednoho ze dvou zatím stále ještě bdělých mužů ze zasnění.

Zalomcoval nějakou pákou pod volantem a zajásal: „To bude ono!“

Abby jeho nadšení nesdílela. Poštípaná ruka jí natékala a ona proklínala toho, kdo vymyslel, že pro propagaci nového šampónu bude nejlepší, když v títerných šortkách a téměř průsvitné blůzce pokoří písečnou dunu uprostřed nekonečné pouště a bude přitom vypadat stejně dokonale jako za hracím stolem v klimatizovaném kasinu.

Zpod konečně otevřené kapoty se vyvalil dým,

oba muži uskočili a začali znovu jeden druhému sprostě nadávat.

Jemným kopnutím – z lodiček na jehlových podpatcích se už našťěstí pro Roba stačila přezout do plátěných tenisek – probudila spícího fotografa.

„Neměli bychom je v tom nechávat samotné. Měli bychom se zeptat, jestli jim nemůžeme nějak pomoci,“ navrhla.

Anebo alespoň zajistit, aby se ti dva vzájemně nezaškrtili, dodala pro sebe.

Rozčepýřenou ohnivě rudou kšticí si stáhla do nedbalého culíku, přes hlavu si přehodila šátek, co měla v kabelce pro výlet do pouště nachystaný, a vystoupila z vozu.

Robovi se mezitím podařilo pomalu otevřít jedno oko, jímž na ni zamžoural, vzápětí ho zase zavřel a spal dál.

Dychtivě se nadechla alespoň trochu čerstvého vzduchu. Ne snad, že by dusno nějak polevilo, ale přece jen bylo o poznání snesitelnější než uvnitř auta.

„Tak jak to vidíte, kluci?“ zahlaholila na ně rozverně.

Nezdálo se, že by byli naladěni na stejnou, tedy stejně rozvernou, vlnu.

Přitom Jez, který se při fotografování staral o světla a s nímž se potkala už několikrát, byl vždycky doslova zásobárnou fórků, jimiž uvolňoval často dost napjatou atmosféru. Tentokrát jako by jeho bezedná studnice zničehonic vyschla.

Tvářil se jako kakabus, po čele mu stékaly čůrky potu a s hlasitým klením kapotu zas zavřel.

„Nevím, proč to nejede. Nevím, v čem je problém, a tím pádem ani nevím, jak ho vyřešit,“ konstatoval věčně. „Pokud to snad někdo z vás ví, předávám mu velení.“

Vyslal významný pohled k mladíkovi, který se ještě zcela nedávno tvářil, jako že všemu rozumí, ale najednou sklopil uši, začal si kousat nehty a asi by se nejraději stal neviditelným.

„Myslím, že není třeba panikařit, Jeze,“ ozvala se Abby. „Jakmile si ostatní všimnou, že jim někdo chybí, vydají se nás hledat,“ snažila se nasadit všem růžové brýle, přestože slunce se klonilo k západu a nekonečná poušť kolem nich se pomalu začínala halit do tmy.

Sotva dospělý mladíček vztekle kopl do jedné z pneumatik.

„A co ten uvnitř? Co *ten* tam dělá?“ pokynul Jez posměšně hlavou dovnitř vozu.

Jako by všem přítomným nemělo být nad slunce jasné, že geniální fotograf, za jakého se považoval, má po vyčerpávajícím mačkání spouště, neustálém zaostřování a, na dovršení všeho, ještě hledání co nejlepšího úhlu pro zachycení ještěrky, vyhřívající se na kameni pozoruhodného tvaru, právo na zasloužený odpočinek.

Právě ta ještěrka je všechny zdržela. A než byl fotograf konečně s výsledkem svého snažení spokojen, zbylé dva vozy jejich malého konvoje, v němž dopoledne do pouště dorazili, byly pryč.

„Spí,“ odpověděla Abby klidně.

„Cože?“ zvolali oba jako jeden muž se stejně vytřeštěnýma očima. Pak se k sobě otočili a hystericky se rozesmáli. Sdílená averze vůči Robovi situaci odlehčila. Ne však na dlouho.

„Máte tu někdo signál?“ zeptal se ten starší a snad i rozumnější z těch dvou.

„Já ne,“ zavrtěla hlavou Abby. „Ale zatím se nic hrozného neděje. Co by se nám tu tak asi mohlo stát?“

„Mohli bychom tu například pomalu zemřít hladem a žízní,“ ozval se z vozu právě probuzený a stále ještě zívající Rob.

Abby vyslala jeho směrem opovržlivý pohled. „To nám tedy určitě nehrozí,“ zpražila ho. „Ale možná se nám to podaří náležitě přifouknout, abychom měli o čem vyprávět u večeře,“ snažila se udržovat všechny přítomné v dobré náladě.

„Už se pro nás vracejí!“ vykřikl zničehonic Jez a prstem ukázal na oblaka prachu a písku, zvedající se v dáli.

Abby si slyšitelně oddechla a setřela krůpěje potu z čela. Vzápětí ji ale nějaký zvuk, přicházející ze směru rychle se blížících vozidel, znervóznil. „Co to bylo?“

Všichni tři muži si vzájemně vyměnili pohledy. Zdálo se, že ten nejmladší z nich je stejně zmatený jako Abby, ale druzí dva hned věděli, oč jde.

„Asi by ses měla vrátit zpátky do auta, Abby,“ mínil Rob.

„Ale já –“

Zvuky, přicházející zdáli, byly čím dál ostřejší a hlasitější, a i Abby měla o jejich původu najednou zcela jasno. Původní pocit úlevy se rázem vytratil a Abby začínala mít strach.

„To zní jako střelba...“ odhadla nesměle.

„Nic se neděje,“ uklidňoval ji Jez. „V téhle zemi nám nic nehrozí. Je bezpečná. Stejně by ale možná bylo lepší, kdyby ses schovala v autě.“

Arabský plnokrevník s jezdcem, oděným v bílém hábitu, uháněl jako vítr ztemnělou pouští a zpomalil teprve ve chvíli, kdy začal uzoučkými serpentinami stoupat vzhůru na skálu, jež se před nimi zničehonic objevila jako prst varovně vztyčený k nebi.

Na samém vrcholku se kůň zastavil, rozšířenými nozdrami nasál vzduch a jezdec v sedle se rozhlédl.

Naskýtal se mu výhled do všech světových stran, úchvatný v kteroukoli denní dobu, ale především v noci pod hvězdami rozzářenou oblohou.

Zain tohle místo miloval. Tentokrát ovšem při pohledu na nádherně osvětlený starobylý královský palác na obzoru nezažíval stejný pocit štěstí jako obvykle.

Palác i staré město pod ním, obklopené hradbami, za nimiž vyrostlo moderní město s mrakodrapy a širokými bulváry, zářily dnes do noci *mnohem* víc než obvykle.

Dnes totiž celé město... celá země... slaví.

Koná se svatba. *Královská* svatba.

Slaví všichni, až na jednoho...

Zain zaťal zuby.

Kůň napětí v jeho těle vycítil, hlasitě si odfrkl, začal nervózně přešlapovat a jezdec méně zdatný než Zain, by měl možná co dělat, aby se udržel v sedle.

„Promiň, kamaráde,“ poplácal ho Zain chláholivě po šíji, z níž se zvedl obláček v téhle poušti všudypřítomného červeného prachu. Vyčkal, až se zvíře uklidní, a pak z něj sesedl tak ladně, že na zem dopadl téměř neslyšně.

Pustil otěže, udělal dva kroky vpřed a zastavil se až těsně na okraji srázu. S kamenným výrazem ve tváři a se rty pevně sevřenými se zamračenýma oceľově modrýma očima zadíval na zářící siluetu města.

Připadal si jako hlupák a patří mu to! Protože se choval jako hlupák...

Byl přesvědčený, že se v lidech vyzná a jen tak někomu nenaletí. Žena, na jejíž počest dnes pozvedají číše nejen všichni obyvatelé téhle země, ale i celá řada významných zahraničních hostí, ho vyvedla z omylu.

Nezlomila mu sice srdce, ale jeho hrdosti zasadila citelnou ránu.

Po bitvě je každý generálem, povzdechl si Zain. Během šesti měsíců velmi příjemného *vztahu* s Kaylou zapomněl, bohužel, na ostražitost a porušil svoje zásady. Za což ho stihl zasloužený trest.

Krásná, ale proradná Kayla ho pěkně vypekla.

Z návštěvy u rodiny v Aarifě se do jeho pařížského bytu vrátila o něco dřív, než čekal. Potěšilo ho to a rychle si přeorganizoval program tak, aby mohli celé odpoledne strávit spolu. V posteli...

Když pak před zrcadlem ladila svůj vzhled, pozoroval ji a poznamenal: „Myslím, že to vůbec nepotřebuješ.“

Zároveň si uvědomil, že za těch šest měsíců, co spolu víceméně tajně chodili, ji nikdy nenalíčenou neviděl.

Pokud spolu strávili noc, pokaždé zmizela ráno v koupelně dřív, než se probudil, a vyšla z ní tak dokonale upravená, že mu muselo být okamžitě jasné, že jakékoli další radovánky jsou naprosto vyloučeny.

Usmála se na něj tak strojeně, až ho zamrazilo. „Je milé, že to říkáš, ale...“ Odmlčela se a provokativně si rudou rtěnkou ještě jednou přejela rty. „...v tomhle ti nevyhovím. Byla jsem ochotná předstírat, že mě zajímají obrazy i opera, a dokonce se kvůli tobě začít zajímat i o něco tak nudného, jako je politika, ale líčidel bych se kvůli tobě nikdy nevzdala. Přestože vím, že ženy máš nejraději nahoře, dole i ve tváři bez.“

S ďábelským úšklebkem se kochala tím, jak ho její slova zasáhla. Pak pokračovala: „*Opravdu* sis myslel, že se spokojím jen s nezávazným sexem? *Opravdu* sis myslel, že jsme se potkali jen náhodou? Že jsem tím směšně placeným místem v galerii chtěla nastartovat svou kariéru? Kdepak! Ale úplná ztráta času to

přece jen nebyla. V posteli mě to s tebou *opravdu* bavilo. To mi teď bude chybět...“

Zatímco Zain jen mlčky vstřebával její kruté doznání, posadila se na pelest postele a rudě nalakovaným nehtem mu zlehka přejela po zarostlé hrudi.

„Vlastně jsem za tebou přijela jen proto, abych ti řekla, že o víkendu moji rodiče oficiálně oznámí mé zasnoubení s tvým bratrem. Takže s tímhle bude teď utrum. Alespoň na čas... A byla bych moc ráda, kdyby ses na naší svatbě tvářil zdrceně. Bratrovi bys tím udělal obrovskou radost.“

Zain se při pohledu na měsícem ozářenou krajinu zamyslel. Otcí se nikdy moc nepodobal. Zdá se, že po něm zdědil jediné, totiž slabost pro ženy, a především neschopnost odhalit jejich skutečné záměry.

Prozřel. Sice pozdě, ale přece...

Nepůjde ve stopách svého otce, který se posledních patnáct let utápí ve směsici sebelítosti a marných nadějí, neschopný podívat se pravdě do očí.

Tohle Zainovi v žádném případě nehrozí.

Znovu si velmi živě vybavil pařížskou scénu s Kaylou.

„Samozřejmě, že bych si raději vzala tebe, miláčku, ale ty jsi mě o ruku nikdy nepožádal,“ vyčetla mu. „A přitom jsem se tak *snažila*, abych ti ve všem vyhověla. Každopádně myslím, že až se to všechno usadí, budeme spolu moct navázat tam, kde jsme přestali. Tedy v posteli. Nemusíme to zrovna vytrubovat do světa, ale i kdyby na to Chalíd snad přišel a něco namítal, vím toho na něj dost, abych mu zavřela ústa.“

Zain se při vzpomínce na ta slova oťrásl odporem.

Na rozdíl od lidí, co si sepisují seznamy věcí, jež by chtěli v životě zažít či dokázat, prakticky založený Zain si v devíti letech sepsal, co nikdy v životě *neudělá*...